

Tutunun

Ann M. Dibb

Genç Bayanlar Genel Başkanlığı İkinci Danışmanı

Cennetteki Babamız ölümlü hayattaki denenme sürecimizde bizi yalnız bırakmamıştır. O'nun yanına başarıyla geri dönebilmemiz için gereken bütün güvenlik ekipmanlarını bize vermiştir.

Birkaç yıl önce, yerel gazetedeki kısa bir haber dikkatimi çekti; o zamandan beri bu haberi hiç unutmadım. “St. Catharine, Ontario’da [Kanada], bir iskelenin çökmesiyle üzerinde çalışan dört kişi öldü ve bir saatten daha uzun bir süre 38 metre yükseklikteki köprünün alt tarafına tutunan yedi işçi kurtarıldı” (“News Capsules,” *Deseret News*, Haziran 9, 1993, A2).

Bu olay beni çok etkiledi ve hala etkisi altındayım. Bu haberi okuduktan kısa bir süre sonra St. Catharines’de yaşayan bir aile dostumu aradım. Arkadaşım yaklaşık bir seneden beri işçilerin Garden City Skyward Köprüsü’nü boyadıklarını ve kaza olduğunda projeyi bitirmelerine sadece iki hafta kaldığını söyledi. Kazadan sonra, yetkililere neden bu adamların güvenlik ekipmanları olmadığı soruldu. Cevabı basitti: İşçilerin ekipmanı vardı, ama işçiler bunları giymemeyi tercih etmişti. İskele çöktükten sonra, sağ kalanlar çelik kirişin iki buçuk santimlik çıkıntısına tutunup yirmi santimlik çelik bir parçanın üzerinde bir saatten fazla ayakta durarak kurtarıcı ekibin kendilerine ulaşmasını beklediler. Köprüde tutunup beklerken ailesini çok düşünen kazazedelerden birisi şöyle dedi, “Rab’be bugün hayatta olduğum için teşekkür ediyorum...”Size söylüyorum, çok korkutucuydu.” (Rick Bogac, “Skyway Horror,” *The Standard*, 9 Haziran 1993).

Bu olaydan birçok ders öğrenebiliriz ve bazı kıyaslamalar yapabiliriz. Çoğumuz hayatımızda böyle dramatik, ölüm kalım savaşı vereceğimiz bir durumla asla karşılaşmayacağımızı her ne kadar bilsek de, çoğumuz kişisel yaşamımızda korku dolu zamanlar geçirdiğimizi biliyoruz.

Bazen kendimizi çelik bir kirişin iki buçuk santimlik çıkıntısına tutunuyor gibi hissedebiliriz. Ölümlü hayattaki denenme sürecimiz kolay değildir ve bu süreç kısa değildir. Bu dünyaya geldik ve ölümlü bir bedenle kutsandık. Bu hayat bizim için kendimizi kanıtlayabilme ve hür irademizi uygulayabilme fırsatıdır (bkz. İbrahim 3:25). Cennetteki Baba’nın sonsuz kurtuluş (bkz. Yarom 1:2; Alma 42:5; Musa 6:62) ve fidye ile kurtuluş planını (bkz. Yakup 6:8; Alma 12:25; 42:11) izlemeyi seçebiliriz ya da kendi

yolumuzu kendimiz bulmaya çalışabiliriz. İtaat edip O'nun emirlerini tutabiliriz ya da emirleri reddedip takibindeki mutlak sonuçlara katlanmak zorunda kalabiliriz.

Bu yüzden görevimizin tanımı ve sorumluluğu tehlikelidir. Zorluklarla mücadele etmemiz gerekmektedir. Yalnızlık yaşayabiliriz, yıpranmış ilişkilerimiz olabilir, güvenimize ihanet edilebilir, bir şeyin tiryakisi olabiliriz, fiziksel bedenimizin kusurları olabilir ya da çok ihtiyacımız olan işimizi kaybedebiliriz. Arzu ettiğimiz güzel şeyler ve rüyalarımız istediğimiz bir zamanda gerçekleşmediğinden hayal kırıklığı yaşayabiliriz. Yeteneklerimiz var mı diye kuşkulabilir ve başarısız olma olasılığı korkusuna kapılabiliriz, hatta Kilise ve aile görevlerimizde bile bunu hissedebiliriz. Toplumun günaha hoşgörü ile bakması dahil, bugün yaşadığımız sorunlar ve tehlikeler, eski ve yaşayan peygamberler tarafından peygamberlik edilmiştir. Bunlar 38 metre yüksek bir köprüden düşüp ölmek kadar tehlikeli ve gerçektir.

Benim yaşamım mükemmel değildir. Bende aynı zorluklarla uğraşıyorum. Hepimiz uğraşyoruz. Düşmanın tahrikleri ve ölümlü hayatın zorlukları her zaman var ve hepimizi her taraftan sarmıştır. Çelik kirişe tutunarak kurtulan işçinin bu tehlikeli olay hakkında söylediği sözlere katılıyorum: “Size söylüyorum, çok korkutucu.”

Şunu fark etmek önemlidir ki kutsal yazılarda mutluluk dolu bir hayat süren ve sıkıntılar yaşamayan insanlarla ilgili sadece birkaç hikaye bulunmaktadır. İnançla, istikrarlıkla ve doğrulukla sorunların üstesinden gelerek öğrenir ve yetişiriz. Ben, Başkan Monson'un Cennetteki Baba'ya ve bize olan sonsuz güveni sayesinde güçlendim. Başkan Monson şöyle söyledi: “Bu işte [Cennetteki] Baba'nın nimetlerine hak kazandığınızı hatırlayın. O sizi, yol gösterilmeden, şansa güvenerek, yalnız başınıza yürüyesiniz diye ayrıcalıklı görevlerinize çağırmadı. Tersine, O sizin yeteneklerinizi biliyor, sizin bağlılığınızın farkındadır ve yetersiz olduğunuzu düşündüğünüz eksikliklerinizi kabul görecektir. O söz vermiştir: “Sizin önünüzden yürüyeceğim. Sizin sağınızda ve solunuzda olacağım ve Ruhum yüreklerinizde ve meleklerim sizi yukarı çekmek için etrafınızda olacak” (“Sugar Beets and the Worth of a Soul,” *Liyahona*, Temmuz 2009, 3–4).

Cennetteki Babamız ölümlü hayattaki deneme sürecimizde bizi yalnız bırakmamıştır. O'nun yanına başarıyla dönebilmemiz için bize şimdiden bütün “güvenlik ekipmanlarını” vermiştir. Kişisel duayı, kutsal yazıları, yaşayan peygamberleri ve bize yol göstermesi için Kutsal Ruh'u vermiştir. Bazen, bu ekipmanları kullanmak ağır ve tuhaf gelebilir ve modası çoktan geçmiş görünebilir. Bunları doğru şekilde kullanmak çabayı, itaati ve istikrarlılığı gerektirir. Ama ben şahsen bunları kullanmayı tercih ederim. Hepimiz bunları kullanmayı tercih etmeliyiz.

Kutsal yazılarda, güvenlik ekipmanlarının başka bir önemli parçası olan “demir bir çubuk” hakkında öğreniriz. Kurtarıcımız İsa Mesih'in öğrencileri, sonsuz hayata götüren yolu güvenle bulsunlar diye bu çubuğu tutmaya davet edilmişlerdir. Mormon Kitabı'nda bulunan Lehi'nin yaşam ağacı ile ilgili görüşümden bahsediyorum.

Kişisel ilahi vahiyler aracılığıyla, Mormon Kitabı peygamberi Lehi ve oğlu Nefi'ye, her birine ölümlü hayattaki deneyim sürecimiz ve beraberindeki tehlikelerin bir görüşü gösterildi. Lehi şöyle demiştir, “Ve öyle oldu ki etrafı koyu bir karanlık, evet, hatta son derece koyu bir karanlık bastı; öyle ki yolda yürümeye başlamış olanlar yollarını kaybettiler ve yoldan çıkıp kayboldular” (1. Nefi 8:23). Aynı zamanda “babam ileriye doğru atılan başka kalabalıklar gördü; ve onlar gelip demir çubuğun ucundan yakaladılar; ve devamlı demir çubuğa sınıksız tutunarak, ağaca varıncaya ve yere kapanıp ağacın meyvesinden yiyinceye kadar kendi kendilerine ilerlemesini bildiler” (1. Nefi 8:30), bu ağaç yaşam ağacıydı.

Lehi'nin görüşünden kişisel dar ve ince yolumuzda bulunan bu güvenli korkuluğa, bu demir çubuğa sarılmamız ve Cennetteki Babamız ile beraber en büyük amacımız olan sonsuz hayata kavuşana dek bu korkuluğa sınıksız tutunmamız gerektiğini öğreniriz. Nefi demir çubuğa sıkı bir şekilde tutunanlara: “Onların hiç bir zaman mahvolmayacağını ve düşmanın onları yıkıma sürüklemek için kullanacağı ateşli okların ve ayartmaların onları alt edemeyeceğini ve kör edemeyeceğini” sözünü verir (1. Nefi 15:24).

Sizleri bu ilhamlı görüşümün tamamını tekrar okumaya davet ediyorum. Bu ayetleri inceleyin, derinlemesine düşünün ve günlük hayatlarımızda bunları uygulayın. Günümüzde kullanılan terimlere göre, “kavrayın” diye davet edildiğimizi de söyleyebiliriz. Demir çubuğa sınıksız tutunup asla bırakmamalıyız.

Gençlik yıllarımdaki peygamberimiz Başkan Harold B. Lee şöyle öğretmiştir: “Bu karışık ve hüsrana dolu günlerde, kadınların ve erkeklerin, gençlerin ve yetişkinlerin, tüm insanlığa acılar veren sorunların cevaplarını çaresizce aradığı bir zamanda, en çok ihtiyaç duyduğumuz şey, yabancı ve dolambaçlı yolların ortasında sonsuz hayata götüren dar yol boyunca bize güvenli bir şekilde kılavuzluk edecek ‘demir çubuktur’ [korkuluktur]. Bu yabancı ve dolambaçlı yolların amacı sonunda bizi yıkıma götürmek ve erdemli, güzel olan veya hayranlık uyandıran her şeyi yok etmektir” (“The Iron Rod,” *Ensign*, Haziran 1971, 7).

Gençlik günlerimde bu sözler benim için önemliydi, ancak bu sözler günümüzde sanki daha da önemli. Peygamberlerin sözleri M.Ö. 600 yılında olsun, 1971 yılında olsun ya da

2009 yılında olsun uyarır, öğretir ve gerçeğin öğrenilmesini teşvik eder. Ben de sizleri peygamberler, görenler ve vahiy bildirenler olarak desteklediğimiz kişilerin ilham dolu sözlerini dinlemeye, bunlara inanmaya ve uymaya teşvik ediyorum.

Demir çubuğu tutmak her zaman kolay değildir. Çevre baskısından ya da gurur yüzünden, geri dönüş yolumuzu daha sonra bulabileceğimizi düşünerek demir çubuğu bırakabiliriz. Böyle yaparsak, güvenlik ekipmanımızı arkada bırakmış oluruz. Lehi, gördüğü görünümde, birçok kimsenin demir çubuğu bıraktığını gördü. Nefi şöyle demiştir: “Birçokları bilinmeyen yollarda başıboş dolaşırken babamın gözleri önünden kayboldu” (1. Nefi 8:32). Yaşamımızın zorlu anlarında kendimizi de bilinmeyen yollarda başıboş dolaşırken bulabiliriz. Hepimiz için geri dönüş yolunu bulmanın her zaman mümkün olduğunun güvencesini sizlerle paylaşmak istiyorum. Kurtarıcımız İsa Mesih'in kefareti için kurban oluşu sayesinde mümkün olan tövbe vasıtasıyla, demir çubuğa sıkıca tutunabiliriz ve tekrar söz vererek yolumuza başlayabiliriz ve Cennetteki Babamızın sevgi dolu rehberliğini bir kez daha hissedebiliriz. Kurtarıcının bizlere açık bir davette bulunmuştur: Tövbe edin, tutun ve bırakmayın.

Ben de Nefi gibi sizleri ruhumun tüm gücüyle “Tanrı'nın sözlerine dikkat etmeye ve O'nun emirlerini her zaman ve her durumda hatırlayıp tutmaya teşvik ediyorum” (1. Nefi 15:25). Tanrı'nın sizler için sağlamış olduğu güvenlik ekipmanlarını kullanın. Sıkı bir şekilde tutun ve Cennetteki Babamızın gayretlerinizden dolayı sizleri bereketleyeceğine inanın.

İade edilmiş sevindirici haberin doğru olduğunu biliyorum ve Tanrı'nın yaşayan bir peygamberi olan Başkan Thomos S. Monson tarafından yönlendirildiğimizi biliyorum. Tanrı'nın bir kızı olmak benim için bir ayrıcalık ve bir nimettir. Anne ve Babamı yürekte seviyorum.

Bir akşam kendimi biraz bezgin hissediyordum ve ona, “Babacım, Kilise'nin üyeleri olarak yaşadığımız nimetler ve tapınakta vaat edilen nimetler ne kadar güzel, *tek yapmamız gereken şey uzanıp bu nimetlere erişmek ve onları kabul etmeyi seçmek*” dedim. Babam tereddütsüz, “Ann, sahip olduğumuz her şey bu nimetlerdir” dedi.

İsa Mesih'in sevindirici haberinin ebedi gerçeklerine tutunalım, çünkü bunlar gerçekten sahip olduğumuz her şeydir ki benim de içten duam budur, İsa Mesih'in adıyla, amin.